

טורסו, 1993, סיליקון שחור, פח מגלוון, טבעות מתכת, חבל ודי.סי.פיקס. 125x195

הנסיון להכיל במילים את מכלול דיבורו העשיר של קובי הראל בלתי ניתן למימוש. ואולי זהו סוד קסמה של תערוכתו: מיכלים II.

הצבה של אובייקטים שמצליחה להפוך אותנו הצופים למציצנים המובלים "בשער האחורי", במאגר הלחישות, לעולם בארוקי, מורכב, מפתיע, של דימויים פיסוליים, של אסוציאציות ותחושות חטא, כאב, פגיעות, ארוטיות, גן-עדן וגיהנום, זכר ונקבה, יצר, יצירה והרס.

במחסן החמרים "הנמוכים" של הראל, המכיל סיליקון, עור, גומי ומתכות, ניתן לחוש באנרגיות אווריריות ומיסטיות. בעשייה נשית - גברית, עוטף, תופר, גוזר, דוקר, רותם לרצועות. מחבר אבזמים, תולה שרשראות, נועץ אונקלים. בדיבור אקספרסיבי, הלניסטי, מציב הראל "טורסו" נוסח ה"לאוקון" שמטריד את מנוחתך בצבעו השחור, צבע השור ב"קורידה", עטור אונקלים, קשירות, והכרזה אירונית על גבריות.

הפסל משדר תחושת סירוס, מילטנטיות, קרקסיות המלווה בתופי מצעדים. על הקיר תלויה "רצועת צליבה" מסומנת בצידוד מציצה למציץ הפוטנציאלי. מעוררת חרדה קיומית והומור סאדיסטי, כשהיא נמצאת בחלל משותף עם מוצץ קוצני המיועד אולי, להרגיע מציצה לא מסופקת. מהתקרה, תלוי רופס על אונקל, מיכל ריק עשוי גומי שחור. מיכל המכיל את הריק המלא באפשרויות, במשמעויות, ברבדים ובלחישות שלא נאספו עדיין.